

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 33.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411867695248/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

af Theater-Direksjonen, med Hensyn paa dens Antagelse eller Ikkeantagelse, til Opførelse paa Skuepladsen. Den høie Direksjons Resolusjon modtages o. s. v.

Anonymus.

Maaskee var denne Epistel alt for lakonisk og konsis; dog er Jeg vis paa, den høivise Direksjon ei har taget Hensyn paa slige Tiltældigheder. — Min Dom om Stykkets Værd vil Jeg ei give, da Jeg dels er god Ven med Forfatteren, og del dels er længe siden, Jeg læste det. — Imidlertid erholdt han d: 9de Desember sin Komædie igjen med følgende Brev —

Promemoria.

Den indsendte Original Komædie Skoleholderen har Direktjonen ikke fundet at være af den Beskaffenhed, at den kan antages til Opførelse paa Theatret. — Direksjonen maa derfor give sig den Ære herved at sende Dem Stykket tilbage. —

Direktionen for det kongelige Skuespil, d. 4de December 1802.

Hauch Kjerulf Sametz¹.

Paa det Sted i G.s Dagbog, hvor dette Svar er anført, — nemlig 9de Desbr — finder Jeg følgende: »At Jeg efter denne Promemorias Erholdelse ikke mere skriver Komædier, men følger dette Vink, er begriabeligt, da det er mig Borgen for, Jeg fattes Talent til at arbeide for Skuepladsen. Hvad den indprykkede Streg, der i det originale Dokument staaer forved Ordet her ved, skal betyde, veed Jeg ei. Nok er det, Jeg har hørt Røsten: »*Sutor ne ultra crepidam!*»² Jeg vil kaste Pennen og begrave mig i Theologi». —

At G: virkelig her skrev, hvad han tænkte, kan gjerne være, men at han i ingen Henseende udførte sin desperate Beslutning, veed Jeg. — Dertil bidrog to Ting udenfra. — En hans Ven stod i nogen Forbindelse med Sametz. Han fandt engang Leilighed at tale med denne om min Komædie, og Theater Direktøren forsikrede, den ei havde været til hans Sensur. Dette vakte Tvivl hos G:, skjønt Glemning af en saa ubetydelig Ting vel har fremvirket hin Erklæring. — Dernæst blev hans Komædie læst ved en Hændelse — af en ikke ukompetent Dommer, der erklærede den for god, men maaskee var det Høflighed, der holdt ham fra at sige sin Mening. — Allerede før G: fik Direksjonens Svar, havde han begyndt en Komædie Brevet, der er spillet — men

¹ = Oberstløjtnant C. E. Sumes, som paa den Tid var Medlem af Theaterdirektionen. ² =: Skomager, bliv ved din Læst!

Af Grundtvigs Dagbøger

uden Held — paa et Privat Theater, og nu ligger, ventende enten Filen eller Ilden.

I December 1802 drog G. hjem. Sidst i Februar 1803 kom han igjen. — Nu begyndte han sin prosaiske Fortælling Ulfhild, som — paa Fuldførelsen af Brevet og nogle smaa Riimstykker nær — var det eneste Skrivesammen, som distraherede ham fra Theologien. — Dog Dovenskab, Læsning af Historiske Skrifter — fra de offentlige Biblioteker — og Heden — levnede derfor Theologien ei stort meere Tid, før September Maanedes Begyndelse, da han kastede alt sligt bort — Heden undtaget, som blev horte af sig selv. — Attestatsens Historie findes i Enden af hans Dagbog for 1803¹.

Sidst i Oktbr. rejste han hjem, sidst i Novbr. til Falster. — Her fløde han sin Ulfhild, det beste han kunde, og bestemte den til sin Debut paa den lærde Bane. Først i Januar reiste han til Udby, og sendte Skougaard hint Manuskript. Dog det blev ei det første trykte, hvorunder hans Navn kom til at staae, thi han lod i Politivennen No. 299 og 300² — om Jeg husker Ret — indrykke — under Opskrift »Et Særsyn i det nittende Aarhundrede« — en Anmeldelse af en falstersk Skoles jammerlige Tilstand, da den i 10 Aar har manglet Lærer. Dette Skrit fandt — saavidt han veed — de Sagkyndiges Bifald, men skaffede ham — da han midt i Januar atter var paa Falster — et Brev fra den nysudnævnte Biskop Birch, som gandske misbilligede hans Opførsel. — Saa lød det —

Promemoria!

I Politivennen No. 299 læser Jeg med Forundring en Anmeldelse, som det har behaget Deres Velædethed, at lade indføre under Opskrift o. s. v. Da den vedrører en høist utilgivelig Forsømmelse, som skal have fundet Sted i et Sogn, som henhører under det mig for Fremtiden allernaadigst betroede Stift, kan eller bør den ingenlunde være mig ligegyldig, og Jeg anseer det som Pligt, hvis Tingen ikke skulde være forandret, efter muligste Evne at bidrage til, at der ufortøvet kan raades Bod paa denne Mangel. Men for at kunne bruge en rigtig Fremgangsmaade, vil det være nødvendigt at have den fuldkomneste Underretning om alt, hvad som vedkommer denne Sag, og de Skridt, som af vedkommende Sognepræst og Provst kunde være gjort i denne Anledning. Da de have [sic] behaget at bruge det Ud-

¹ I Oktober 1803 blev G. theologisk Kandidat med Karakteren Laudabilis. ² S. 301.